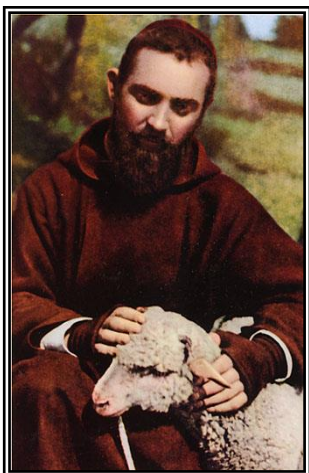

PIETRELCINAI PIO ATYA ÉLETE

6. rész – Az ifjú kapucinus szolgálata Pietrelcinában

Pio atya egykori tanára, szegény don Domenico Tizzani még mindig a „kiugrott pap” szegénybélyegét viseli magán, mindenki igyekszik elkerülni még akkor is, mikor súlyosan megbetegszik. Anyagilag is rosszul áll, de senki sem segít rajta. Egyedül él, szegényen, és a halálán van. Az egyetlen, aki tesz érte, az a nemrég pappá szentelt kapucinus. A fiatal testvér késlekedés nélkül, bízva Isten végtelen könyörületességében, bekopogtat volt tanára ajtaján, és magához öleli. Don Tizzani könnyekig meghatódik, és nem akar hinni a fülének, mikor Pio atya gyónni hívja. „Hogyan is bízhatnék az Örök Atya bocsánatában én, aki oly hitványul elárultam Őt?” – kérdezi zokogva. A pietrelcinai kapucinus közelebb lép hozzá, nyakába veszi lila stóláját, keresztet vet, és megkérdezi tőle, mióta van távol Istentől. A gyónás nagyon hosszú ideig tart. Végül az ifjú pap feloldozza a haldoklót, akit a falu közössége kitaszított, mint a pestisest, mert nem tudott hűséges maradni papi fogadalmához. Mikor híre megy, hogy Pio atya feloldozta don Tizzanit, néhányan ujjonganak, mások pedig azt kérdik: hová fog ez vezetni? A kérdések nyugtalanítóak. Hiszen Isten amellett, hogy könyörületes, igazságos is. Azzal, hogy don Tizzani feloldozást kapott, vajon nem tiporják-e lábbal az igazságot? Pio atya nyugodtan ismételteti, hogy a jóságot és könyörületességet nem lehet az emberek szerinti igazságosságához mérni. Az isteni igazságosság – próbálja magyarázni – más dolog.

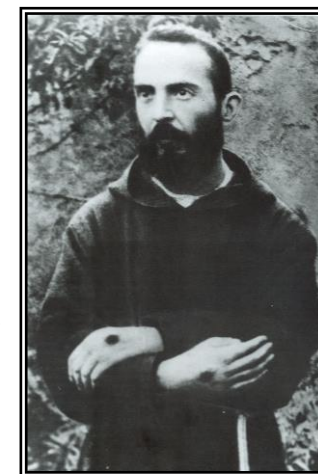
A kis faluban, ahová hamarosan megint beköszönt a tél, a kapucinus testvér sok időt tölt elmélkedéssel. A Szent Anna templomban tartott miséin szinte alig van valaki, mert a szertartás túl hosszan elnyúlik, az embereknek pedig nincs vesztegetni való idejük, hiszen el kell látniuk családjukat. A parasztok zúgolódnak, és a plébánosnak kell az új papot megvédenie, akit az emberek túl buzgónak, sőt fanatikusnak tartanak.

Pio atya mind fizikailag, mind lelkileg pokoli kínokat áll ki. Igen gyenge az egészsége. Cardone doktor, miután már mindent megpróbált, csüggedten mondja neki, hogy többet már nem tehet érte. A pietrelcinai szerzetes gyomra csak néhány korty vizet képes befogadni. Minden más ételt kivet magából. Estefelé, olyan pontosan, mint ahogyan a nap lenyugszik, a láz igen magasra szökik, a fiatal szerzetes pedig heves fájdalmat érez a mellében és a hátában. Szegény fiúnak az az érzése, hogy bármelyik pillanatban meghalhat. Éjjel a Gonosszal álmodik, aki különféle alakot öltve jelenik meg előtte. Pio atya kimerült. Állapotát csak súlyosbítja heves fejfájása. Gyakran vonul vissza a magányos toronyba, hogy őszinte beszélgetésbe kezdjen Istennel, számára az egyetlen lehetséges beszélgetőtársával.

A fiatal szerzetes rokonainak és barátainak faágakból és szalmából sikerül összetákolniuk egy kis kunyhót, ahová az ember a nap elől behúzódhat, de nem az eső elől, a teteje ugyanis beázik. Pio atya mégis úgy érzi itt magát, mint valami királyi palotában. Nyomorúságos fészkében hamar felépíti saját kis világát, mely igen kevés dologból áll: az ég, a nap, a madarak, a növények valamint az apróságok miatt is mindennel s mindenkivel perlekedő parasztki távoli lármája. A fiatal szerzetes mindenben Isten mindenható kezét látja. Az órák nagyon lassan telnek. Egy nap egy hétnek tűnik, egy hét egy hónapnak. A pietrelcinai kapucinus állandó társa az imádság. Édesanyja, rokonai, leghűségesebb barátai azt mondják, a hazai levegő jót tesz neki. Mialatt a száraz, forró nyár utolsó napjaiban mindenki az eget fürkészi, hátha talál rajta valami esőre utaló jelet, **Francesco Forgione kezébe fájdalom hasít**. A szenvedésekhez hozzászokott szerzetes nem tulajdonít különösebb jelentőséget az új tünetnek, pedig a következő pillanatban a lába is lüktetni kezd. Jobb tenyerén akkora piros folt rajzolódik ki, mint egy tízforintos. Ez még feltűnőbb a bal kezén.

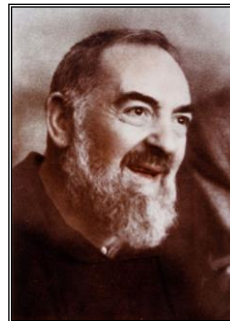
Ahogy telnek a napok, a fájdalom fokozódik, de ő hallgat róla. Mint mindig, most is némán szenved. Talán hogy ne ijesszen meg bajával senkit, vagy meggyőzze önmagát arról, hogy már meggyógyult, és hogy ne okozzon újabb gondot előljáróinak. 1911 őszének elején összeszedi bátorságát, és elhatározza, hogy visszatér a kolostorba. Ismét elmegy tehát Pietrelcinából. Szíve tele van reménységgel, elméje pedig a molisei Venafro városkáját illető tervekkel. Ebben a városban az iskolájáról és ékesszólásáról híres, nagy létszámú szerzetes működik. A 300 méter tengerszint feletti magasságban Venafro földrajzi adottságai ideálisnak tűnnek a gyöngye egészségű pietrelcinai szerzetes számára. Az álmok azonban hamar szertefoszlanak, és előljáróinak szembe kell nézniük a szomorú valósággal. Pio atyát heves láz dönti ágynak.

Legnagyobb bánatára még misézni sem képes. Éjszaka, mikor a testi szenvedések enyhülnek, lelki gyötrelmek veszik kezdetüket. A csont és bőr szerzetest – akit olyan titokzatos betegségek tettek keményen próbára, melyeket egyetlen orvosnak sem sikerült pontosan azonosítania – démonok rohanják le, s újabb jeleket hagynak elgyötört testén. A venafroi előljárót Pio atya böjtölése is aggasztja: körülbelül három hétig csak egy kis vizet vesz magához reggel és este, mielőtt cellájában eloltaná lámpáját. A Nápolyban elvégzett szakorvosi vizsgálatok sem derítenek fényt a Pio atyát legyengítő titokzatos betegség természetére. (Még a lázát sem tudják megmérni, mert magasabb annál, mint amit egy normál lázmérő kimutatni képes.) Így előljárói sem tehetnek mást, mint hogy megint visszaküldik szülőfalujába. Agostino atya kíséri el, s vele is marad. Így Pio atya többé már nincs egyedül. Még ha formális határozat nincs is róla, Pietrelcinában a két kapucinus, Agostino atya és tanítványa, Pio atya így egy mikroközösséget hoz létre. .... (folytatás következik)

Pio atya gondolatai, útmutatásai erre a hónapra...

- * Szívünk az imádságban átdobod Isten szívébe... Ha jól imádkozunk, megrendül az isteni Szív, mind jobban kitárul és meghallgat bennünket. Amikor Istenhez fordulunk, próbáljunk meg teljes lélekkel imádkozni. Ő örül ennek és segítséünkre siet.
- * Nincs más kívánságom, mint meghalni vagy szeretni Istent. Vagy a halál, vagy a szeretet, mert az élet szeretet nélkül rosszabb a halálnál. Ez számomra elviselhetetlenebb lenne, mint a halál.
- * Legyetek állhatatosak az imádságban és az elmélkedésben. Azt mondtátok, hogy már belekezdtek. Istenem, mekkora vigasztalás ez egy atyának, aki úgy szeret benneteket, mint saját lelkét! Folytassátok rendíthetetlenül az Isten felé irányuló szent szeretetgyakorlatot! Csak néhány öltést minden nap, éjszaka, a lámpa halvány fényénél, a lelki kiszáradás tehetetlenségében ugyanúgy, mint nappal, a lélek megvilágosodásának boldog örömében.
- * Ahogy elidőzünk Isten jelenlétében és átadjuk neki akaratunkat, hogy az Ő szolgálóiként ismerhessünk magunkra – ez a legszentebb, a legkiválóbb, a legtisztább és a legtökéletesebb.
- * Amikor Isten mellett találsz magad az imádságban, szólj hozzá, ha tudsz; ha nem, maradj nyugodtan, mutasd meg magad neki és ne keress más elfoglaltságot.
- * Ha tudsz szólni az Úrhoz az imában, szólj hát, dicsérd Őt, de ha nem találsz a megfelelő hangot a lélek útjain, akkor se kedvetlenedj el: maradj nyugodt és adj hálát az Úrnak. Ő lát téged, örül, hogy itt vagy, értékeli hallgatásodat, és egyszer csak kézen fog és megvigasztal.
- * Sohasem fogok belefáradni az imába. Az imába Jézusomhoz. Az én imáim inkább a bűnhődésből fakadnak, mert számtalan bűnömrel nagyon elkedvetlenítettem Jézust. De Ő végül megkegyelmez nekem.
- * Minden imádság jó, amit egyenes szándék és jóakarattal kísérsz.
- * Tartsátok mindig lelki szemetek előtt Isten Anyjának, a mi Édesanyánknak nagy alázatát. Ő minél többet kapott az égi ajándékokból, annál inkább alázatos lett.
- * A keresztény lélek egyetlen napot sem tölt el anélkül, hogy ne elmélkedne Jézus Krisztus szenvedéséről.
- * Krisztus követéséhez szükség van a mindennapi elmélkedésre, arra, hogy újra meg újra végiggondoljuk Krisztus életét. Az elmélkedéstől lesznek a cselekedetek értékesekké, és ebből születik meg Krisztus követésének vágya és a bátorítás arra, hogy kövessük Őt.
- * Nem mindig sikerül jól végezned az elmélkedéssel; ez azért van, mert nagy szorongás él benned, aggodalom, hogy meg tudsz-e változni az elmélkedés során, hogy találj valamit, ami majd kielégíti és megvigasztalja lelkedet. Ennyi épp elég ahhoz, hogy sohasem találj meg azt, amit keresel. Gondolatodat nem helyezed az igazságba, amelyről elmélkedsz. Gyermekem, tudd meg, hogy amikor valaki nagy sietve és mohón kutat egy elveszett dolog után, kezével érintheti, szemével százszor is láthatja, mégsem veszi észre soha. Ebből a hasztalan és hiábavaló aggodalmaskodástól nem származhat más, mint hatalmas lelki fáradtság és szellemi tehetetlenség, amely nem képes megnyugodni az előtte lévőben: a lélek hideggé válik, eltompul, fogyni kezd belőle a szeretet. Más gyógyírt nem ismerek erre, mint hogy abba kell hagyni az aggodalmaskodást, mert ez az egyik legnagyobb akadály, amely az igazi erény és hűséges odaadás útjában áll: úgy tesz, mintha jó munkára serkentene, de ehelyett megkeményít, sietségbe ránt, hogy haladtunkban elgáncsoljon.

„... semmit sem tettem Isten dicsőségéért és a lelkek üdvösségéért. Csak abban vagyok biztos, hogy a szívem nagyon szeret, hiszen szeretetre teremtett!”

Padre Pio

2/2.

„A lángok, amelyek ilyenkor szívemet emésztik...”

(Pio atya mélyrehatóan értelmezi keresztényi és szerzetesi hivatását, hogy nap mint nap átélje a húsvéti misztériumot, s ezáltal részt vegyen Jézus üdvözítő küldetésében. A szenvedést nem önmagában, nem önmagáért kívánja, hanem kizárólag annyiban, amennyiben az bensőleg egyesíti Jézussal, és lehetővé teszi, hogy részt vállaljon Krisztus küldetésében.)

Szeretett atyám!

Isten akaratából továbbra is gyengélkedem. De a leggyötrőbbek a hasagató mellkasi fájdalmak. Időnként annyira fáj, hogy úgy érzem, valósággal szét akar szakadni a hátam és a mellkasom. Jézus azonban nem szűnik meg különféleképpen csillapítani szenvedésemet: gyakran szól a szívemhez. Ó, igen, atyám, milyen jó hozzám Jézus! Mily drága pillanatok ezek! Semmihez sem hasonlítható ez a boldogság, amelyet szinte csak a megpróbáltatás pillanataiban ízelet meg velem az Úr.

Ezekben a pillanatokban, amikor az egész világ terhe a vállamra nehezedik, egyre kevésbé kívánok mást, mint **szeretni és szenvedni**. Igen, atyám, ennyi szenvedés közepette is boldog vagyok, mert úgy érzem, szívem együtt dobog Jézus szívével. Elképzelheti, mily gyönyörűség tölti el a szívem, amely szinte teljes bizonyossággal tudja, hogy Jézus az övé.

Igaz, rengeteg kísértésnek vagyok kitéve, de remélem, az isteni gondviselés nem engedi, hogy a kísértő csapdájába essem. Az is igaz, hogy Jézus gyakran elrejtőzik, de mit számít; az ön segítségével igyekszem mellette maradni, hiszen ön biztosított, hogy a Szeretet nem hagy el, csupán játszik velem.

Ó, mennyire vágyom rá, hogy valaki segítsen csillapítani nyugtalanságomat s a lángokat, amelyek ilyenkor szívemet emésztik!

Kérem, tegye meg, hogy válaszol, ha kedvet érez hozzá; s ha nincs ellenére, kérem, erősítsen meg, hogy helytálló mindaz, amit az eddigiekben feltártam ön előtt.

Kérem, ajánljon az Úrnak, és áldjon meg!

Üdvözlettel:
Fra Pio

Pietrelcina, 1910. szeptember 4.